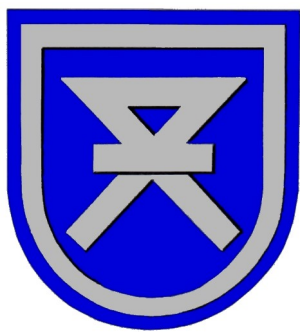




WERKASALON SUKUTERVEISET

SUKUSEURAN JÄSENLEHTI 27
Vihanti toukokuu 2024



JOHN DEERE - JUSSI

Saapui Lehtosaareen 1937 junalla Kilpuan asemalle.
Tehtävänä oli kaikki maatalon raskaat työt.
Vuonna 1962 sai kaveriksi Massey Fergusonin.
Pääsi eläkkeelle 1970-luvulla, kun pellolle ilmentui Ford.

Kuva on otettu 2006, jolloin Jussi oli jo 69-vuotias ja juhlakunnossa

Tarkemmin Jussista
Verkasalot – kirjassa.

Seuran hallitus

Puheenjohtaja

Erkki Verkasalo 050 391 3020
Honkapurontie 7
80400 Ylämylly
[erkki.verkasalo\(at\)luke.fi](mailto:erkki.verkasalo(at)luke.fi)

Minna-Mari Hatunen 040 683 5544
Jylhänrannantie 406
92600 Pulkila
[hatunen.minna\(at\)gmail.com](mailto:hatunen.minna(at)gmail.com)

Varapuheenjohtaja

Merja Honkakoski 050 345 2063
Ketuntie 7
86400 Vihanti
[merjahon\(at\)gmail.com](mailto:merjahon(at)gmail.com)

Hanna Kankaala 040 706 4892
Malmitie 991
86460 Alpua
[hanna.kankaala\(at\)gmail.com](mailto:hanna.kankaala(at)gmail.com)

Sihteeri, rahastonhoitaja

Eija Hanhineva 044 096 4514
Tinatie 6
86400 Vihanti
[eija.hanhineva\(at\)gmail.com](mailto:eija.hanhineva(at)gmail.com)

Lauri Lahti 040 305 3397
Teeritie 9
91900 Liminka
[lauri.lahti\(at\)outlook.com](mailto:lauri.lahti(at)outlook.com)

Jäsenasiat

Minna Rautio 044 242 6492
Ruohonpääntie 27 A 22
20300 Turku
[Teeii.rautio\(at\)gmail.com](mailto:Teeii.rautio(at)gmail.com)



Sukuseuran hallitus 7/2022 alkaen

Edessä: Minna Rautio, Eija Hanhineva, Minna-Mari Hatunen

Takana: Erkki Verkasalo, Hanna Kankaala, Merja Honkakoski, Lauri Lahti

Kansikuva ja lehden taitto
Pekka Verkasalo

Lehden toimituskunta on seuran hallitus.
Painopaikka Rannikon Laatupaino, Vihanti.

Hyvät ystävät

Vuosikelloni osoittaa että kevät etenee, lumisateista huolimatta, kesä lähestyy, tänäkin vuonna, ja sukujuhlamme hämmöttää jo 3 kk:n päässä. Edellisestä vuoden 2022 juhlasta kerrottiin kuvin viime vuoden Sukuterveisissä, tässä kutsutaan Teitä osallistumaan tulevaan juhlaan joukolla ja ikään katsomatta. Teemana meillä on tällä kertaa ”Werkasalot opintieillä”, ennen ja nyt. Ohjelmassa on tähän liittyviä puheita, monenlaista musisointia, perinteinen näyttely ja Kakkukekkerit. Yleisölle on tarjolla myös leikkimielinen osuus, johon kaikki voivat osallistua.

Tämän lehden sisältö jatkaa kesän sukujuhlan teemaa. Luettavananne on kaikkiaan yhdeksän artikkelin kokonaisuus, joka valottaa sukumme jäsenten omakohtaisilla esimerkeillä miten monenlaisissa ammateissa ja töissä he työskentelevät ja miten ovat niihin päätyneet. Taustalla on erilaisia koulutuspolkuja ja harjaantumista, elinikäistä oppimista ja ammatinvaihtoja, mutta myös sydämensivistystä, lähimmäisenrakkautta, palvelu- ja yhteistyöhalukkuutta, innostusta ja uutteruutta. Monet ovat myös ne vanhemmat, jotka ovat neuvoneet lapsiaan valinnoissa ja tukeneet usein vähistä varoistaan heidän kouluttautumistaan.

Elämme ja asumme eri puolilla Suomea ja suvussamme on ollut moninaista muuttoliikettä yli 100 vuotta myös ulkomaille. Tästä kertoo pieteetillä kirjoitettu artikkeli hienoine karttoineen. Tämä tieto toivottavasti inspiroi lähellä toisiaan asuvia sukulaisia tutustumaan ja kokoontumaan silloin tällöin yhteen kullekin porukalle sopivalla tavalla. Vilkaistaapa myös sukutuotteiden tarjontaa myymälässä.

Kiitos sukuseuran hallitukselle hyvähenkisestä ja aloitteellisesta toiminnasta ja kaikille jäsenille osallistumisesta erilaisiin aktiviteetteihimme ja Pekalle lehden laadukkaasta taitosta.

Sukujuhlilla tavataan!

Ylämyllyllä 12.4.2024
Erkki Werkasalo, pj.



I want you – Sukuseura kutsuu

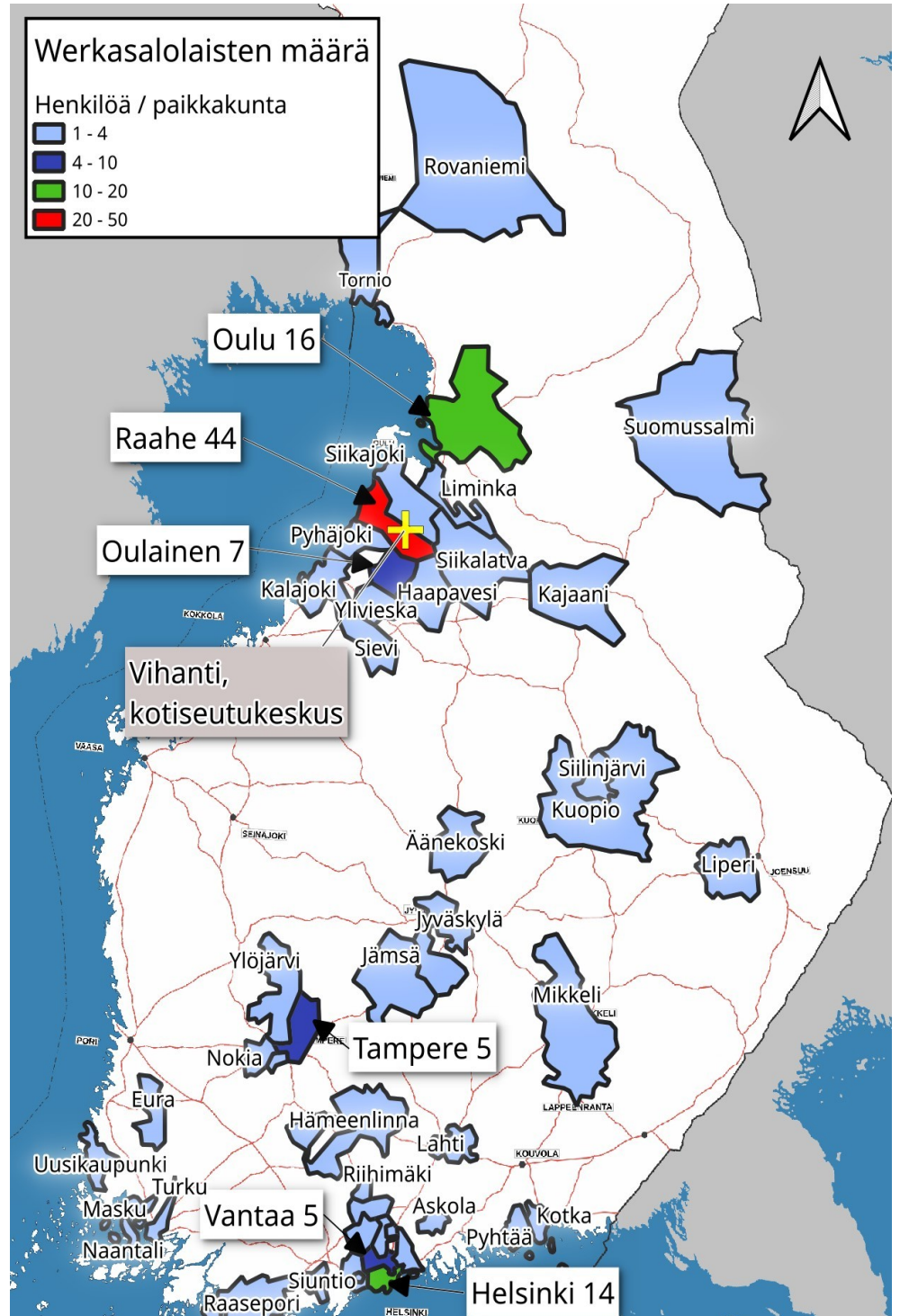
**Werkasalon Sukuseuran
sääntömääräinen vuosikokous**
pidetään kesän sukujuhlien yhteydessä
lauantaina 6.7. klo 14:30
Vihannin kotiseutukeskus Ukonkantissa

Werkasalot kartalla

Lauri Lahti

Monesti on tullut mietiskelyä ja pohdittua missä kaikilla meitä werkasalolaisia mahtaa asua. Vihanti, Helsinki ja Oulu ovat tulleet monessa asiayhteydessä esille ja monen sukulaisen asuinpaikkakin on tiedossa. Sukuseurassamme on likemmäs 160 jäsentä, joten luulisi meitä olevan muualakin kuin edellä mainituissa paikoissa. Otetaanpa selvää asiasta.

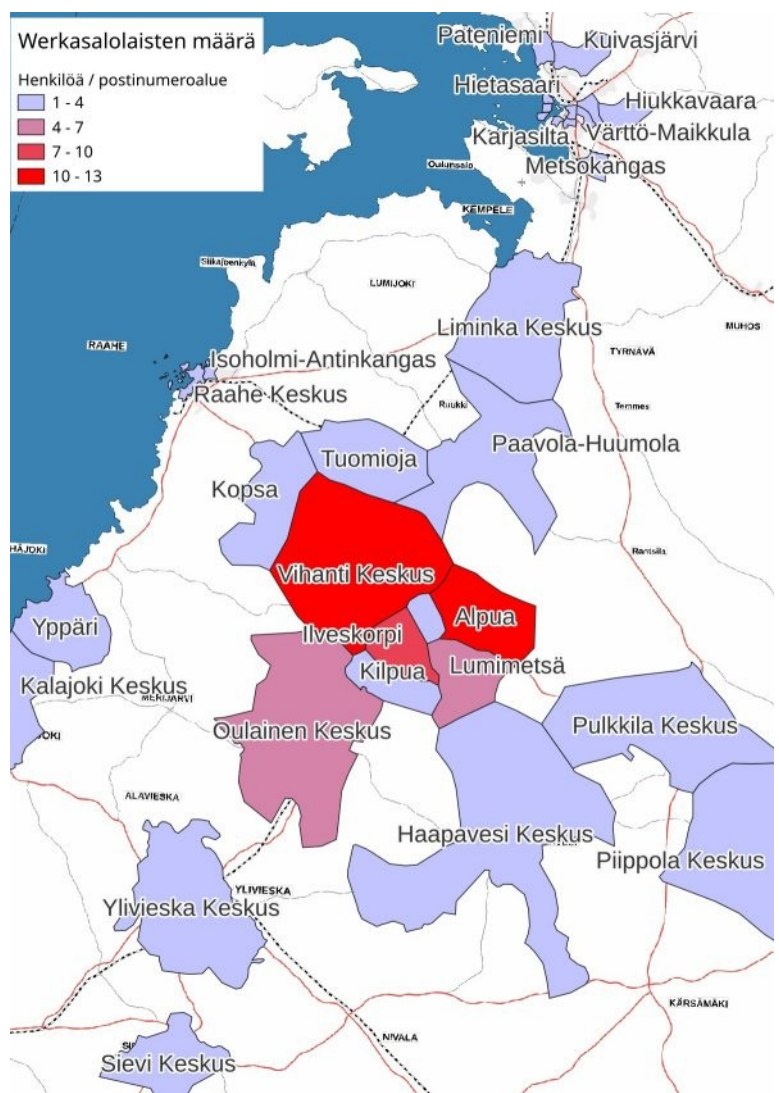
Kattava tutkimus kaikkien Werkasalon sukuun kuuluvien asuinpaikoista vaatisi huomattavasti aikaa ja resursseja. Tyydytään siis tässä vaiheessa vain sukuseuran jäseniin. Heitä koskevat tiedot löytyvät nykyään ajantasaisesta jäsenrekisteristämme, mikä onkin oikeastaan ainoa mahdollinen (lue: järkevä) keino selvittää asuinpaikat. Postinumero tarjoaa puolestaan riittävän tarkkuuden asuinpaikkakuntien selvittämiseen, Lähdeaineistoina olivat siis sukuseuran jäsenrekisteri ja Tilastokeskuksen avoin data postinumeroista ja paikkakunnista. Analyysin tulokset koko maasta ovat kuvassa 1. Pohjois-Pohjanmaan ja pääkaupunkiseudun jäsenmäärät näkyvät kuvissa 2 ja 3.



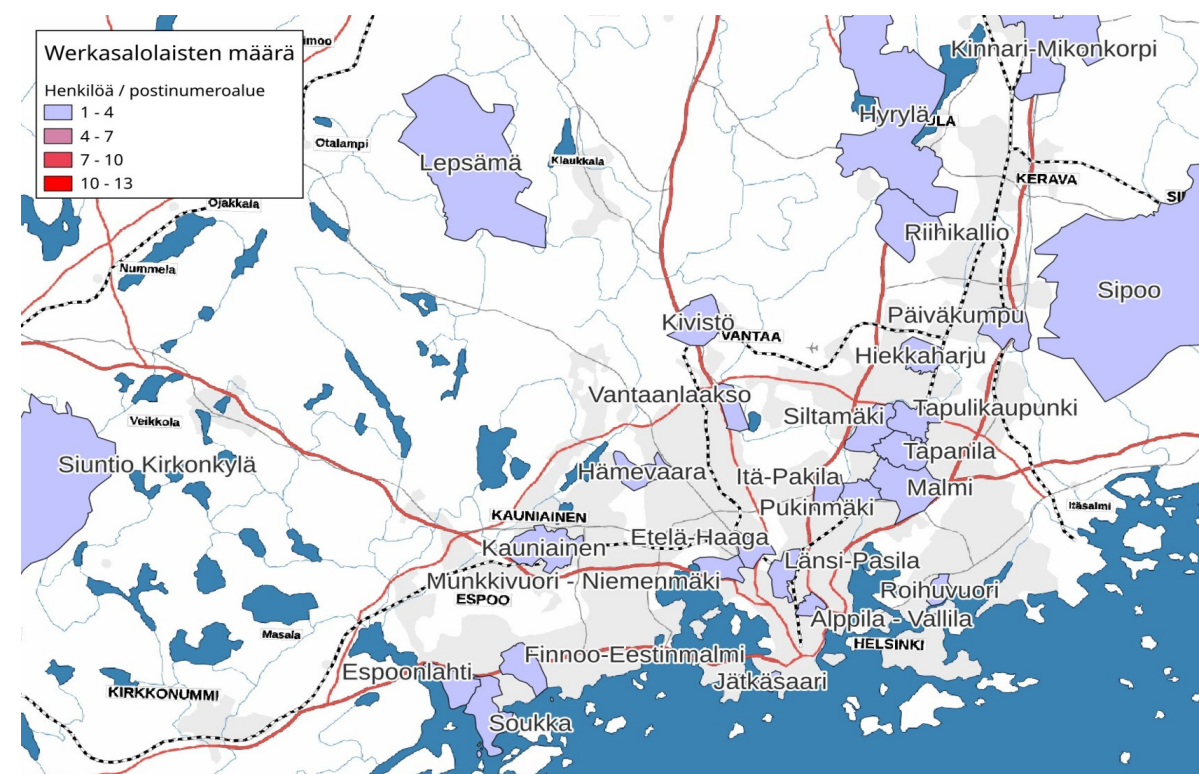
Kuva 1 Werkasalolaiset koko maassa paikkakunnittain

Pohjois-Pohjanmaa on odotetusti runsaimmin edustettuna sukuseuran jäsenistössä. Mielenkiintoista on kuitenkin, että jäseniä asuu lähes ympäri Suomea. Helpompaa on luetella maakunnat missä jäseniä ei näyttäisi asuvan, kuten Etelä-Karjala, Pohjanmaa ja Etelä-Pohjanmaa. Näissäkin maakunnissa on sukulaisiamme, vaikka he eivät ole vielä ennättäneet liittyä seuran jäseniksi,

Paikkakuntien välisessä taistossa Raahen kunta 44 jäsenellään on selvä ykkönen, ja ero seuraaviksi sijoittuneisiin Ouluun (16) ja Helsinkiin (14) on selvä. Raahen johtosija johtuu siitä, että meitä asuu edelleen runsaasti siihen nykyisin kuuluvalla suvun alkuperäisellä kotiseudulla eli entisen Vihannin alueella. Eteläisellä Pohjois-Pohjanmaalla olemme levinneet hyvin monille paikkakunnille. Uudellamaalla meitä asuu Helsingin, Vantaan ja Espoon lisäksi myös monissa lähikunnissa.



Kuva 2 Werksalolaiset Pohjois-Pohjanmaalla.



Kuva 3 Werksalolaiset Uudellamaalla.

Maa- ja metsätalousyrittäjänä Vihannissa

Marikki Verkasalo

Isäni Ilkka Verkasalo asuu kotitilallaan Koivulas-
sa Vihannin Ilveskorvessa. Ilkka kuuluu Kalle
Eliaan sukuhaaraan. Koivulan tila sai alkunsa
1930-luvulla Verkasalon kantatilan jaossa, mut-
ta vasta vuonna 1953 Osmo ja Elli Verkasalo
muuttivat paikalle ja alkoivat rakentamaan ta-
louskeskusta. Karjatalous on ollut tilan pääelin-
keino siitä lähtien. Tätä täydentää metsätalous,
joka tuottaa puunmyyntituloja, mutta myös koti-
tarvepuuta lämmitykseen ja rakennustarkoituk-
siin.

Ilkka alkoi toimia tilan vakituksena työntekijä-
nä vuonna 1983, mutta vuoden 1988 sukupol-
venvaihdon myötä hän on toiminut yrittäjä-
nä. Nykyään tilan töihin osallistuu myös Ilkan
vaimo Marke ja heidän lapsensa eli minä Marik-
ki ja veljeni Sakari. Ilkan läheisin harrastus on
nykyisin paikallishistoria ja aikaisemmin myös
hihtovaellus, retkimelonta ja ammatilliset luotta-
mustehtävät.

Koivulan tilaan kuuluu alun perin kymmenen
lehmän parsinavetta 1960-luvulta, jota laajen-
nettiin huomattavasti 1970-luvulla. Vanha kuiva-
lantanavetta vaatiikin suuren työpanoksen,
vaikka jo itse karjanhoitokin työllistää ympäri
vuoden kaksi kertaa päivässä. Karjanruokinnan
ja puhtaanapidon kannalta kesäaika onkin hel-
pompi lehmien laidunnusmahdollisuuden vuok-
si. Laidunnuskausi kestää mahdollisimman
kauan kelien salliessa kesäkuusta lokakuun al-
kuun. Talviaikana hoidetaan tilan ylläpitoon
kuuluvat kirjanpito, veroilmoituksen ja muiden
raporttien teko ja seuraavaa viljelykautta varten
viljelysuunnitelma ja tukihakemukset. Toimisto-
työn osuus on lisääntynyt EU-jäsenyyden myö-
tä. Talveen kuuluvat oleellisena osana myös
metsätyöt. Hakerankojen ja polttopuiden korjuu-



*Kesän yksi lempityö on vierailut
hiehojen luona laitumella.*

ta tehdään etupäässä itse ja oma lämpökeskus
onkin toiminut vuodesta 2003 lähtien.

Peltoa on viljelyssä 60 hehtaaria vuokramai-
neen. Vaikka karjanhoito hieman helpottuu ke-
säksi, on kesä silti kiireistä aikaa.

Loppukevästä alkaa lannoitus karjanlannal-
la ja maanmuokkaus, jossa lisätyötä tuovat kivi-
set pellot. Pelloista noin 40 prosenttia on heinä-
lä, loput viljalla. Osa nurmista toimii laitumina, ja
lopuista tehdään säilörehua ja kuivaheinää tal-
veksi. Ensimmäinen säilörehun teko ajoittuu ju-
hannuksen tienoille ja toinen elokuun alkuun.
Säilörehu tehdään pääasiassa siiloihin, mutta
osa päättyy paaleihin kesäajan lisäruokintaa
varten. Viljanpuinti tapahtuu elo- syyskuussa.
Vilja säilötään murskattuna murskeviljasiilossa,
mutta hyvinä viljavuosina sitä joudutaan myös
kuivattamaan rahtikuivurissa. Puinnin jälkeen
ajetaan kesän lannat pelloille, joista osa kynne-
tään valmiiksi seuraavan kevään töitä
helpottamaan.

Maatalousyrittäjänä Kemiössä

Paula Lönnroth, Niklaksen äiti

Sipoossa lapsuutensa viettänyt **Niklas Lönnroth** (44) viljelee isänsä syntymäkodin maita Kemiönsaarella Turusta kaakkoon Saaristomerelle päin. Hän on äitinsä puolelta Werksalon sukua, Liisan sukuhaaraa. Niklasin tila on aikoinaan jaettu neljän veljeksensä kesken Dalkarbyn rälssitilasta, jonka juuret ulottuvat 1700-luvulle. Viljeltyä tilalla on vuokramaineen vajaa 70 ha ja metsää reilut 100 ha. Perheeseen kuuluvat **Johanna**-vaimo, joka toimii keittäjänä paikallisessa maatalousoppilaitoksessa sekä lapset **Isa** (11), **Alfons** (9) ja **Adine** (7). Tila on kasvinviljelytila, jonka pelloilla kasvaa kevät- ja syysvehnää, kauraa, ohraa ja hernettä, joskus rapsia ja rypsiä. Huonoimmat lohkot ovat riista- ja luonnonhoitopeltoina.

Niklas oli jo lapsena kiinnostunut maanviljelyksestä ja alkoi auttaa lomillaan setiään heti, kun kynnelle kykeni. Alkuun hänet vietiin Sipoosta Helsinkiin bussille, mutta pian Niklas oppi matkustamaan itsenäisesti Kemiöön. Ylioppilastutkinnon suoritettuaan Niklas opiskeli agrologiksi Turun ruotsinkielisessä ammattikorkeakoulussa ja aloitti itsenäisenä yrittäjänä heti valmistuttuaan 20 vuotta sitten.

Maanviljelijänä hän saa suunnitella työnsä itse ja näkee sen tulokset. Vuodenaikojen kierto ohjaa työtä. Karkeasti voi sanoa, että kesällä ollaan pellolla ja talvella tehdään metsätöitä. Niklas hankkii lisätuloja traktori- ja kiinteistönhoitourakoinnilla. Talvisai-kaan hän auraa lunta ja hiekoittaa teitä ja kiinteistöjen pihoja. Kesällä hän leikkaa nurmikoita ja pensaitoja.

Maatalouteen tuovat epävarmuutta tuki- ja ym-

päristöpolitiikan muutokset sekä sään ääri-ilmiöiden lisääntyminen. Tuottajahinnat eivät ole nousseet samassa tahdissa kuin esimerkiksi lannoitteiden ja polttoaineiden hinnat. Kemiönsaari on aurinkoinen paikka, mutta sillä on varjopuolensa: kevätkuivuus. Ilmastonmuutoksen myötä talvella vuorottelevat kylmät ja lämpimät kaudet. Sateella kertyy pelloille vettä, joka jäätyy pakkasella ja aiheuttaa jääpoltetta. Kaksi vuotta sitten jääpolte tuhosi 24 ha syysvehnää.

Pellolle pääsee yleensä huhtikuun viimeisellä viikolla. Sitä ennen on jo levitetty kalkkia pelloille ja hankittu siemenvilja ja lannoitteet. Sukutilalla kokee olevansa lenkki sukupolvien ketjussa, vaikka työtavat ja olosuhteet ovat muuttuneet. Lammet on kuivattu ja joki ruopattu, jotta ne eivät tulvisi pelloille. Hevosten sijaan pelloilla pörisevät nyt traktorit ja puimuri. Niklas katsoo luottavaisena tulevaisuuteen: leipää tarvitaan aina. Nyt kriisiaikana omavaraisuuden merkitys on korostunut entisestään. Tulevaisuuteen voi katsoa odottavin mielin, sillä 9-vuotias Alfons haaveilee ryhtyvänsä aikuisena maanviljelijäksi kuten isänsä.



Matkani kohti lapsuuden unelma-ammattia

Leena Ramstedt

Lapsena muistan sanoneeni: “Minusta tulee Suomen ensimmäinen naispresidentti tai opettaja.” Ei tullut presidenttiä, mutta opettaja minusta kuitenkin lopulta tuli. Molemmat vanhempani ovat opettajia, mikä osaltaan on ollut varmasti vaikuttamassa omiin haaveisiin.

Olen Leena Ramstedt s. Hanhineva. Kuulun äitini puolelta Jaakon sukuhaaraan. Vartuin Vihannissa Eija ja Mikko Hanhinevan isossa lapsiperheessä. Lapsuudessa ja nuoruudessa opiskelu ei ollut ykkösasia elämässäni. Olin kiinnostunut musiikista ja kuvataiteesta, ja niiden opiskeluun ja harrastamiseen minulta kuitenkin löytyi intoa.

Yläkoulun jälkeen asuin Vihannissa parin vuoden ajan. Olin vapaaehtoisena kouluavustajana ala-asteella ja opiskelin lähihoitajaksi Oulaisten terveydenhuolto-oppilaitoksessa. Opiskelut jäivät katkolle, kun 17-vuotiaana pakkasin reppuni ja suuntasin junalla Etelä-Suomeen. Tein töitä pääkaupunkiseudulla eri päiväkodeissa ja kehitysvammalaitoksissa. Tulin 19-vuotiaana äidiksi, kun esikoiseni syntyi. Esikoiseni syntymän jälkeen suoritin lähihoitajan opintoni loppuun. Lähihoitajan ammatin lisäksi opiskelin psykiatrisen hoidon erikoisammattitutkinnon. Vuosien aikana työkokemusta karttui varhaiskasvatuksesta, kehitysvammatyöstä, lastensuojelusta sekä mielenterveys- ja päihdepuolelta.

Tapasin nykyisen mieheni kuusitoista vuotta sitten, ja muutimme hänen kotiseudulleen Raaseporiin. Perheemme on kasvanut kahdella lapsella, jotka ovat nyt teini-ikäisiä.

Lasten kasvaessa luokanopettajan työ nousi koko aika vain vahvemmin ajatuksiini. Aloitin luokanopettajan sijaisuuDET ja samalla opintoni avoimessa yliopistossa. Menestymiseni opinnoissa vain vahvisti halua valmistua luokanopettajaksi. Hain Turun yli-



opistoon, jonne onnekseni pääsin ensi yrittämällä. Opintojeni aikana työskentelin lastensuojelun sijaishuollossa esihenkilönä, joten työn ja opiskelun yhteensovittaminen vaati aikamoista suunnittelua ja kalenterointia. Perheeni, vanhempieni ja sisarusteni apu ja tuki opintojeni aikana on ollut korvaamatonta. Valmistuin kasvatustieteiden maisteriksi joulukuussa 2023, samana vuonna kuin täytin 40 vuotta. Tämän olinkin asettanut itselleni tavoitteeksi opintojeni alussa.

Sain nykyisen työpaikkani luokanopettajana opiskelujeni loppuvaiheessa. Pidän työtäni tärkeänä ja mielenkiintoisena. Jokainen päivä on erilainen! On hienoa olla opettamassa ja kasvattamassa nykyajan lapsia ja nuoria. Työssäni voin käyttää luovuutta sekä hyödyntää omia mielenkiinnon kohteitani niin musiikin kuin muiden taito- ja taideaineiden opetuksessa. Vanha sananlasku, “parempi myöhään kuin ei milloinkaan”, pitää kohdallaani paikkansa unelmien ammattia toteuttaessani.

Monipuolisessa mediatalossa innostun työstäni aina uudelleen

Suvi Kuusisto

Olen omaa sukuani Lämsä. Kuulun Werkasalon sukuun, Jaakon sukuhaaraan. Koko ikäni, lähes 39 vuotta, olen asunut Helsingissä, mutta isäni kotipitäjä Vihanti on minulle tärkeä paikka.

Lapsena vierailin mummun ja vaarin luona Vihannin kirkonkylällä kesä- ja joululomilla. Koska matka oli pitkä, mummulassa käytiin harvoin, mutta perillä viivytettiin sitten kerrallaan useista päivistä viikkoihin. Maalla olo oli parasta, mitä kaupunkilaislapsella voi olla. Oli kaksikerroksinen talo täynnä vanhoja aarteita, oma piha, leikkimökki, pihasauna ja vapautta touhuta ja temmeltää. Teini-iässä tutustuin paikallisiin nuoriin, joista osa on läheisiä ystäviäni vielä tänäkin päivänä. Mummulan talosta on muodostunut minulle vuosien varrella turvasatama, jossa yhä edelleen nukun paremmin kuin missään muualla. Nykyisin Vihantiin pääsee junalla nopeasti, joten lomailun lisäksi matkustan sinne etätöihin useamman kerran vuodessa.

Olen työskennellyt Ylen pääkallonpaikalla Pasilassa reilut viisi vuotta henkilöstöasioiden parissa uudistumisasiantuntijan nimikkeellä. Vastuullani on koko yhtiön kattavien rekrytointi- ja perehdytysprosessien johtaminen ja kehittäminen. Lisäksi kuulun työryhmään, jossa yhdessä mietimme, millä keinoin ylläpidämme Ylen mainetta kiinnostavana ja houkuttelevana työnantajana. Päivittäiseen työhöni kuuluu mm. rekrytointien suunnittelua esihenkilöidemme kanssa, työpaikkailmoitusten laatimista ja markkinointia, työhaastatteluja ja henkilöarviointien tekoa. Lisäksi perehdytän uusia työntekijöitä Ylen käytäntöihin ja järjestän uusien yleläisten tapamisia toimitusjohtajan kanssa. Työni on sekoi- tus isojen linjojen vetoa ja käytännön organisoimista: prosessien kehittämistä, päätöksentekoa, ihmisten kohtaamista, valmentamista, viestintää ja markkinointia. Parasta työssäni ovat ihmiset, monipuoliset tehtävät ja uuden luomi-



nen. Yle on työpaikka, joka ruokkii luovaa puoltani ja innostaa minua aina uudelleen.

Lapsena haaveilin näyttelijän työstä, nuorena toimittajan tai juontajan ammatista. Minusta ei kuitenkaan tullut niistä mitään, vaan päädyin opiskelemaan liiketalouden tradenomiksi. Myöhemmin hankin myös ylemmän ammattikorkeakoulututkinnon ja tällä hetkellä vietän opintopaata opiskellen mm. viestintää, markkinointia ja pedagogiikkaa. Lapsuuden ja nuoruuden haaveet toteutuivat kuitenkin niin, että nykyisin näyttelen freelancerina ja teen töitä Suomen suurimmassa mediatalossa ihailemieni ammattilaisten ympäröimänä. Kokemukseni perusteella uskallankin sanoa, että unelmista kannattaa pitää kiinni. Niillä on tapana toteutua, vaikka elämä menisikin toisin kuin oli alun perin ajatellut.

Operatiivisen toiminnan kehittäjänä teknologia-alan yrityksessä

Minna Rautio

Swegon Ilto Oy on talotekniikan yritys Turun naapurissa Kaarinassa. Yrityksessä suunnitellaan ja valmistellaan ilmanvaih- tokoneita, joita käytetään asun- noissa, toimistoissa sekä ker- rostalojen yleisissä tiloissa. Työskentelen yrityksessä tittelil- lä Operations Developer eli teh- täväni on kehittää yrityksen operatiivista toimintaa. Tällä tar- koitetaan kaikkea sitä käytän- nön toimintaa, jonka tuloksena yrityksestä valmistuu valmiita tuotteita, esimerkiksi koneiden suunnittelua, koneen osien os- tamista ja varastointia, tuottei- den valmistamista ja laadun valvontaa.



Viime vuodet olen opiskellut työni ohella ja valmistuin konetekniikan diplo- mi-insinööriksi vuosi sitten. En varsinaisesti tee noita edellä mainittuja asioita, vaan yhdes- sä eri osastojen esihenkilöiden kanssa varmisan, että he pystyvät tekemään omat tehtävän- sä parhaalla mahdollisella tavalla. Sekä opis- kelun että pitkän työkokemuksen antaman osaamisen avulla voin helpottaa yrityksen työ- tapojen kehittämistä tehokkaampaan ja mie- lekkäämpään suuntaan.

Tätä työtä kutsutaan muutosjohtamiseksi. Kun yritys kasvaa, ei enää pärjätäkaan niillä vanhoilla toimintatavoilla, jotka toimivat ihan riittävän hyvin silloin, kun yritys oli pienempi. Jos yritetään väkisin puskea vanhalla tavalla, kustannukset vain kasvavat eikä yritys pääse- kään enää tavoitteisiinsa. Jokapäiväinen työ alkaa tuntua työläältä, ja virheiden määrä toi- minnassa kasvaa. Kehitystyö tulisikin aloittaa jo ennen kuin nuo edellä mainitut oireet alka- vat näkyä yrityksen toiminnassa, ja alkavat

huonontaa yrityksen taloudellista tulosta.

Vaikka yritys ei kasvaisikaan, sen ympäristö kuitenkin muut- tuu; tulee uusia kilpailijoita, markkinatilanne muuttuu, tek- niikka kehittyy. Siksi yrityksen on jatkuvasti kehityttävä, että se pysyisi edes ennallaan kilpailu- kyvyssään. Nykypäivänä yritykset kilpailevat myös parhaista työntekijöistä. Kehittyvä ja taloudellisesti kannattava yri- tys houkuttelee parhaat työntekijät, mikä taas parantaa yrityk- sen mahdollisuuksia menestyä.

Työpäiväni koostuvat kes- kusteluista, niihin valmistautu- misesta sekä käsiteltäviin ai- heisiin liittyvistä pohjatöistä tie-

tokoneen ääressä. Yrityksen johto määrittää strategian eli tavoitteet, mihin operatiivisella toiminnalla pyritään. Haasteeni saan valita itse. Käyn läpi toimintaa ja valitsen työn alle sellaiset asiat, jotka eivät tue tuota johdon määrittelemää strategiaa. Joskus aiheet ovat niin helppoja, että pystyn näkemään ratkaisut niihin helposti kokemukseni perusteella. Jos- kus taas joudun tutkimaan kirjallisuutta kauankin, että pystyn suosittelemaan parasta toimintatapaa tai edes tekemään ongelman näkyväksi. Olennaista kuitenkin on aina, että teen tätä työtä yhdessä ihmisten kanssa. Muu- toksessa ei onnistu, jos ei kykene saamaan asiaan liittyviä ihmisiä vakuuttumaan siitä, että muutoksen tarve on olemassa ja saamaan heidät mukaan muutoksen tekemiseen. Rat- kaisut, mitä ehdotan, ovat kuitenkin aina vasta lähtökohta keskustelulle, jota lähdetään sitten yhdessä viemään eteenpäin.

Kasvaako Verka kesävihantana Vihannissa?

Panu Isokangas

Palataan Oulaisiin 1990-luvulle, Kivistölle. Saunamme takana ammuilivat Mansikki, Mustikki ja kymmenkunta muuta naapurin navetan asukasta. Voi sitä riemun määrää, kun lehmät pääsivät kesälaitumelle. Maatilan työt kiinnostivat, koska usein heräsin serkkujeni ja siskoni Suvin kanssa varhain aamulypsylle naapureita auttamaan. Traktoreilla ja mopoilla ajettiin ja heinäpaalien seassa temmellettiin. Joskus jopa niin, että seurauksena oli aivotärähdys tai joku muu pieni haaveri. Tietenkin nämä pidettiin vanhemmilta salassa, jotta kesä saattoi jatkua ennallaan.

Olen asunut lähes koko elämäni eteläisessä Suomessa, silti vereni vetää juurilleen pohjoiseen, olenhan syntynyt Torniossa. Aloitinkin liikeyhteistyöni kanssa kuituhampun viljelyn Tyrnävällä 2021, ja maaliskuussa 2024 käynnistimme Hemka Fiber Oy:n ensimmäisen jalostuslaitoksen Haukiputaalla. Kaksivuotinen työkomennukseni Kemissä oli tullut juuri päätökseen 2023.

Tieni hampunalan yrittäjäksi on ollut monivaiheinen. Turun kauppakorkeakoulussa opiskellessani törmäsin viljelykasviin, joka saattoi samanaikaisesti toimia ravinnon ja raaka-aineen lähteenä kuin myös lääkkeenä ja maaperän parantajana. Hyvistä ominaisuuksistaan huolimatta hampun hyödyntäminen oli laajalti unohdettu. Mainittakoon, että tämän hampunkasvien heimoon kuuluvan kasvin lähimmät sukulaiset ovat erilaiset humalat ja keltikset.

Varsinais-Suomessa oli 2010-luvulla yritys, joka viljeli kuituhamppua. Yhtiön omistajiin tutustuttuani ja kotiläksyjä tehneenä otin yhteyttä Valtion teknilliseen tutkimuslaitokseen (VTT) kehittääkseni kuituhampusta muoveja korvaavia biokomposiitteja. Kuinka sattuikaan, VTT:llä oli alkamassa tutkimus puupohjaisten biokomposiittien kehittämiseen, ja hamppu toisi siihen mielenkiintoisen lisän.

Kun tutkimus oli päättymässä vuoden 2017 lopulla, polkuni yhtyi nykyisen yhtiökumppanini kanssa. Molemmat jaoimme suuren palon tämän hyödyntämättömän resurssin henkiin

herättämiseen ja suomalaisen maatalouden monipuolistamiseen. Planeettamme tila vaatii uusia biokeksintöjä. Mikäpä olisikaan parempi lisä kuin yksi maailman vanhimmista viljelykasveista.

Löydän hampun juuret myös sukumme historiasta. Hamppu tunnetaan erityisesti luonnonkuituna tekstiiliteollisuudessa (lue: verka). Viljelykasvina hamppu on kesävihanta (lue: vihanti), joka tarkoittaa kasvitieteessä kasvia, joka pudottaa lehvästönsä osaksi vuotta.



Sanayhdistelyn tuloksena voisin kysyä, ovatko sukumme nimi Verkasalo ja sukumme kotipaikka Vihanti jotenkin yhteydessä suomalaisen hampputeollisuuteen? Oma sukunimeni Isokangas ei ainakaan kauas tästä korresta kaikkoa, hamppuhan menestyy parhaiten kangasmailla. Tällä pohdinnalla palaan otsikon kysymykseen – Kasvaako Verka kesävihantana Vihannissa?

Amerikan serkut sote-alalla

Hanna Kankaala

Isoisoäitini Liisa Stiina Kankaalan (Hilman haaraa, os. Levänaho) veljen Pertin (käytti myöhemmin myös nimeä Albert Aho) lapsenlapsenlapset, sisarukset, Rob Aho, Kim Williams (os. Aho) ja Lisa Aho DeLong (os. Aho) vierailivat Suomessa ja vieläpä Alpuassa viime syksynä. Albert oli muuttanut 1900-luvun alussa Amerikkaan vaimonsa kanssa ja saanut siellä perheen, jonka jäsenet asuvat eri puolilla suurta maata. Muutamat Amerikan sukulaisista, kuten sisarusten vanhemmat, ovat vierailleet Suomessa jo aiemmin.

Sisarukset tapasivat reissullaan paljon sukulaisia. Yhdessä panimme merkille, että joukossamme on paljon ihmisten kanssa erilaisissa ammateissa työskenteleviä. Siispä pyysin heiltä pienet jutut teemalla ”Werkasalolaiset töissä”. He kertoivat myös ajatuksiaan Suomen reissusta mm. näin:

Oli mahtavaa päästä vierailemaan Suomessa ja tapaamaan siellä asuvaa sukua. Suomi tuntui niin kotoisalta, että toiveena olisi päästä käymään siellä uudelleen. Saimme kuulla paljon sukumme historiasta ja vierailla Levä-



Sisarukset Leväahon pihalla



Kaikki pellolla

ahossa, sukutalossamme, jossa isoisoisämme on asunut. Reissun kohokohtia oli saada viettää paljon aikaa Suomen serkkujemme Hannan, Mikon ja heidän vanhempiensa kanssa sekä tavata myös muita sukulaisia. He saivat meidät tuntemaan itsemme tervetulleiksi. Oli kiehtovaa huomata, kuinka monet suomalaisista sukulaisistamme ovat meidän tavoin sosiaali- ja terveysalalla, vaikka asummekin eri puolilla maailmaa.

“Hei,
olen Lisa, minulla on aviomies ja kolme lasta.
Tällä hetkellä olen kotiäitinä, mutta työskente-
lin tätä ennen 10 vuotta seurakunnassani
Mustangissa Oklahomassa pastorimme assis-
tenttina (Suomessa tämä vastaisi esim. toimis-
tovirkailijaa kirkkoherranvirastossa). Nautin
työstäni seurakunnassa siksikin, että kävimme
itse perheenä tuossa samassa kirkossa, ja se
oli kuin toinen koti meille. Siispä oli todella
mielenkiintoista päästä käymään sekä Raahan
että Vihannin kirkoissa, joissa myös Hannan
sedän vaimo, Raija, on työskennellyt vuosia.”



Sisarukset puolukassa

”Hei,
minä olen Kim ja asun Ogdenissa Utahissa.
Työskentelen paikallisessa sairaalassa psy-
kiatrisesti sairaiden potilaiden kanssa. Olen ol-
lut sairaanhoitajana 10 vuotta ja sitä ennen
olin vuosia hoiva-avustajana. Olin aina halun-
nut opiskella sairaanhoitajaksi, mutta lykkäsin
haaveeni toteuttamista, koska perustimme
mieheni kanssa perheen nuorina. Nyt perhee-
seemme kuuluu kolme aikuista lasta ja kolme
lastenlasta. Olin aina halunnut palvella toisia
ihmisiä, mutta äitinä ja hoiva-avustajana toimi-
minen riitti minulle pitkään. Perheeni kannus-
tuksella päätin kuitenkin hakea sairaanhoitaja-
oppilaitokseen. Hakuprosessin aikana aivois-
tani löytyi hyvälaatuinen kasvain. Minulle teh-
tiin vaikea operaatio, josta toipuminen kesti
pitkään. Sairauteni seurauksena vasen korva-
ni on kuuro, ja myös tasapainohermo vahin-
goittui. Muutama kuukausi leikkaukseni
jälkeen tapasin sattumalta sairaanhoito-op-
pilaitoksen johtajan, ja hän rohkaisi minua
hakemaan uudelleen. Tein niin ja valmistuin
sairanhoitajaksi vuonna 2014. Siitä lähtien
olen työskennellyt psykiatrialla, mm.
nuorisopsykiatrian osastolla,
päihderiippuvaisten kanssa ja tällä hetkellä ai-
kuisten osastolla.

Jotkut työpäivät ovat henkisesti ja fyysisesti
raskaita. Silti minusta tuntuu, että pystyn
auttamaan ihmisiä, jotka kärsivät erilaisista
mielenterveyden ongelmista, jotka ovat kovin
yleisiä tämän päivän yhteiskunnassa.”

”Minun nimeni on Rob Aho. Minulla on viisi
tytärtä ja asun Texasissa. Olen fysioterapeutti
ja työskentelen kuntoutuskeskuksessa
Shorelinen sairaalassa Corpus Christissa.
Työskentelen potilaiden kanssa, joilla on ollut
esim. aivoinfarkti tai jokin aivovamma. Toimin
myös ohjaajana fysioterapeuttiopiskelijoille.
Olen mukana johtotiimissä ja ajoittain opetan
myös paikallisessa oppilaitoksessa.”

Tanssitaiteilijan työ: kohtaamista sanojen tuolla puolen

Ronja Verkasalo

Hei sukulaiset!

Olen tanssitaiteilija ja asun Oaklandissa, Kaliforniassa. Tieni tälle uralle oli epätyypillinen. Lukion jälkeen lähdin opiskelemaan fysiikkaa ja kirjallisuustiedettä, mutta kaikki muuttui, kun seurasin ystävääni Helsingin Tanssiopistoon modernin tanssin tunnille. Tunnilla en osannut mitään. Se herätti minussa sinnikkään halun oppia. Puolentoista vuoden treenaamisen jälkeen olin jo ryhmän kanssa esiintymässä Kajaanin Uudet Tanssit koreografiakilpailussa, ja elämäni muutti suuntaa. Kirjallisuuden gradu jäi kesken, ja lähdin opiskelemaan tanssijan ammattiin.

Urani aikana olen saanut tanssia lukuisien kiinnostavien koreografien teoksissa, tehdä omia koreografioita erilaisille näyttämöille ja työskennellä yhdessä kymmenien upeiden kollegojen kanssa. Muutamia heistä ovat Suomessa Riitta Vainio, Mirja Tukiainen ja Jaana Turunen ja Yhdysvalloissa Nancy Stark Smith, Steve Paxton, Sara Shelton Mann, Keith Hennessy, Scott Wells, NAKA Dance Theater ja Avy K Productions. Teatteritanssiin sain kokemusta Suomen Kansallisteatterista, jonka yhteishenki on jäänyt positiivisena mieleeni.

Tanssijan työssä minulle on tärkeintä yleisön kohtaaminen. Tanssia tehdään ihmisille, ja teosten merkitykset syntyvät suhteessa katsojaan. Tanssi on hetken taidetta: teos syntyy näyttämölle ja katoaa, kun liike loppuu, jolloin se jatkaa elämänsä vain katsojan mielessä. Taiteilijana haluan luoda tilan, jossa tanssin kokemus tuo katsojan kasvotusten oman itsensä kanssa. Parhaimmillaan se avaa mahdollisia ajatuskulkuja ja tulevaisuudennäkymiä, jotka siihen hetkeen asti olivat mielikuvituksen ulottumattomissa. Sanaton, fyysinen taidemuoto antaa mahdollisuuden puhua asioista, joista ei voi puhua, kohdata yleisön mielen syvemmillä tasoilla, sanojen toisella puolen.

Tanssi on kuljettanut minua Suomesta eri puolille Eurooppaa ja myöhemmin Yhdysvaltoihin. Joskus isot muutokset ovat alkaneet siitä, että olen sattunut olemaan oikeassa paikassa oikeaan aikaan. Päädyin New Yorkiin, koska sikäläinen koreografi näki esitykseni festivaalilla Israelissa, sai

festivaalilta yhteystietoni ja soitti minulle. San Franciscossa taas menin tanssityöpajaan, jonka vetäjä sattumalta etsi tanssijaa paikkaamaan keskeistä roolia tuleviin esityksiin. Hän kysyi, olenko kiinnostunut, ja niinpä tanssin hänen ryhmässään seuraavat seitsemän vuotta.

Usein työhäku on kuitenkin osallistumista koetansseihin, joissa monta kymmentä taitavaa hakijaa tavoittelee samaa paikkaa. Koetansseissa haluan paitsi tehdä parhaani, myös tehdä yhteistyötä muiden hakijoiden kanssa. Olemme samalla pienellä taiteentalalla, ja on tärkeää tukea toisiamme kilpailuasetelmasta huolimatta.

Tanssi ei aina ole kokopäivätyötä. Opiskeluaikana työskentelin tanssinopettajana kahdessa eri tanssikoulussa ja olen jatkanut opettamista sivutyönä lähes koko urani ajan. Maisterin tutkintoa tehdessäni opetin tanssin perustutkinto-opiskelijoille improvisaatiota ja kompositiota ja viime vuodelt olen opettanut somatiikkaa ja anatomiaa tanssitaiteen yliopisto-opiskelijoille. On palkitsevaa seurata opiskelijoiden kasvua ja olla rinnallakulkijana, kun he siirtyvät haasteelliselle ammattikentälle.

Tanssi opettaa ja tukee minua myös arkielämässäni. Esiintyjänä näyttämöllä olen vastuussa siitä mitä tapahtuu, ja kun jokin menee pieleen, täytyy ottaa tilanne haltuun ja improvisoida. Luovuus, joustavuus ja improvisaatiokyky tulevat apuun elämän pienissä ja isoissa ongelmatilanteissa, kun kaikki ei sujukaan kuin tanssi.



Kansanvalistajana muuttuvassa maailmassa

Jaana Lindström



Olen Vihannin Ilveskorven Verkaperällä vuonna 1963 syntynyt ja aikuisikäni Helsingissä asunut kansanterveyden tutkija. Vartuin maitotilalla, ja maatalon työt tulivat tutuiksi, toki tuohon aikaan lähinnä ”naisten työt” kolmen veljen keskittyessä miehisempiin askareisiin. Puukko ja saha kiinnostivat silti, ja siitä muistona vasemmassa kädessä näkyy edelleen useampi himmeä arpi. Maatalossa kesät eivät varsinaisesti ole lomailun aikaa, mutta serkkujen ja sukulaisten kesälomavierailut toivat vaihtelua ja vaikutteita ja jättivät mukavia muistoja.

Ylioppilaaksi kirjoitettuani lähdin opiskelemaan ravitsemustiedettä. Muutaman vuoden päästä myös siviilisäätymuuttui, ja nimi vaihtui Verkasalosta Lindströmiksi, ja myöhemmin perhe kasvoi kahdella pojalla. Opiskelujen aikana tein tutkimusavustajan töitä muun muassa silloisessa Kansanterveyslaitoksessa. Maisterintutkinto valmistui, mutta samoihin aikoihin Suomi vajosi lamaan, ja työpaikat olivat tiukassa. Esikoista kotona hoitaessani minulle onnekseni tarjottiin mahdollisuutta lähteä mukaan tutkimukseen, jossa selvitettiin, onko tyyppin 2 diabetesta mahdollista ehkäistä elintapoja muut-

tamalla. Apurahatutkijana ansiot eivät olleet kummoiset, mutta työ oli monipuolista, itsenäistä ja mielenkiintoista. Siihen kuului esimerkiksi ravitsemusohjauksen antaminen tutkimuksen osallistujille, ja pääsin näin tutustumaan eri taustoista tuleviin ihmisiin, heidän ruokavalintoihinsa ja niihin vaikuttaviin tekijöihin.

Väitöskirja valmistui, tutkimusprojektit ja hankkeet seurasivat toistaan, ja kansainvälinen yhteistyö sai enemmän ja enemmän painoa tehtävässäni. Työnantaja vaihtoi nimensä Terveiden ja hyvinvoinnin laitokseksi, ja organisaatio myllertyi aina muutaman vuoden välein. Tällä hetkellä johdan 27 henkilön tiimiä, jossa kehitämme työkaluja ja menetelmiä väestön ja yksilöiden terveyttä edistävien elintapojen tukemiseksi. Sivutyönäni toimin Itä-Suomen yliopistossa osana aikaisena ravitsemustieteen professorina.

Työurani aikana ”kansanvalistajan” työ on muuttunut paljon. Nykyään kuka tahansa voi esiintyä ravitsemuksen asiantuntijana ja poimia tutkimuskirjallisuudesta itseään miellyttävät tulokset oman agendansa ja bisneksensä tueksi. Myös tutkijoilta edellytetään monimutkaisten ilmiöiden ja viestien yksinkertaistamista. Markkinavoimat ohjaavat elintapoja kansanterveyden kustannuksella – rautakaupassakin on nykyään karkkia tyrkyllä, ja vastikään kotikulmilleni ilmaantui pizza-automaatti tienristeykseen. Vaikuttamistyössä yritämme pysyä yhteiskunnan kehityksen mukana ja vaikuttaa mahdollisuuksien mukaan esimerkiksi elintarvikkeiden verotukseen ja markkinointiin.

Vapaa-aikana olen palannut lapsuuden harrastuksen pariin: viime kesänä nikkaroin Hämeenkosken kesämökillemme baarikeittiön, ilman uusia arpia. Siinä on hyvä laittaa ruokaa lähiseudun maatilojen tuotteista.

Suvun tunnukset

Isännänviiri

Kooltaan 50 X 400 cm ja sopiva 8-9 m lipputankoon
Hinta 40,00 €

Pöytästandaari

Siihen kuuluu kirkas metallitanko sekä marmorijalusta.
Hinta 30,00 €

Sekä viirin että standaarin on suunnitellut graafikko Kaisu Klemetti.



Sukukorut

Malliltaan samat kuin kuusikymmentäluvulla tehdyt korut.

Naisten koru 60,00 €

Kalvosinnapit 35,00 €

Solmioneula 40,00 €

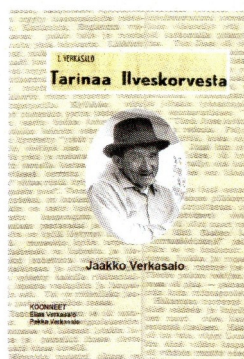
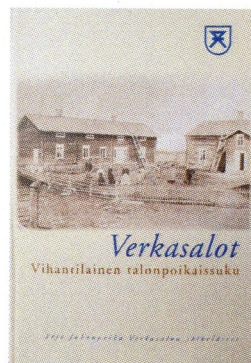


Kirjat

Verkasalot, Vihantilainen talonpoikaissuku
sidottu, 562 sivua 15,00 €

Tarinaa Ilveskorvesta
sidottu, 253 sivua 25,00 €

Molemmat kirjat yhdessä 30,00 €



Tuotteiden tilaukset tehdään sukuseuran "tavaravastaavalle":

Ilkka Verkasalo, Verkaperäntie 195B, 86360 Ilveskorpi, puhelin 040 5817 912

Kirjatilaukset myös

Eija Hanhineva, Tinatie 6, 86400 Vihanti, puhelin 044 096 4514

Tarinaa Ilveskorvesta kirjan saa myös

Pekka Verkasalolta, Haukantie 38, 04320 Tuusula, puhelin 050 555 3295.

Tuotteet lähetetään postissa ja mukana tulee lasku.

Hintoihin lisätään mahdolliset postituskulut. Tuotteiden muunlaisesta toimittamisesta (esimerkiksi nouto) voi sopia tilaamisen yhteydessä.

ISSN 2323-2021 (painettu)

ISSN 2323203X (verkkojulkaisu)

Sukuseuran kotisivut
facebook

www.verkasalot.net
Verkasalon sukuseura ry

**Tervetuloa Verkasalon suvun 12. sukujuhlaan
Vihannin kotiseutukeskukseen
lauantaina 6.7.2024**

9:00 –	Ilmoittautuminen, Vihannin kotiseutukeskus Ukonkantti
9:30 – 10:00	Hartaushetki, Vihannin kirkko
	Seppeltenlasku sukuhaudalle ja sankarimuistomerille
10:00 – 11:00	Tulokahvit ja ilmoittautuminen jatkuu
11:00 – 12:30	Pääjuhla Ukonkantissa
12:30 – 14:00	Ruokailu Hietalankantissa ja Ukko-Pekassa
14:00 – 15:00	Vanhoja lastenleikkejä Vihannista – yleisö osallistuu
15:00 – 16:00	Werkasalon sukuseura ry:n sääntömääräinen vuosikokous
16:00 –	Päätöskahvit ja kakkukekkerit

Ennakkoilmoittautuminen 20.6.2024 mennessä

Petri Verkasalolle sähköpostilla petri.verkasalo@gmail.com
tekstiviestillä 050 3574 257
tiedustelut myös puhelimitse 050 3574 257

Sukuseuran verkkosivuilla <https://www.werkasalot.net>

Ilmoittautuminen etukäteen on suositeltavaa ruokailun, kahvitusten ja erityisruokavalioiden järjestämiseksi.

Osallistumismaksu 15 euroa

Maksetaan ilmoittautuessa juhlapaikalla käteisellä. Lapset (alle 16 v.) ja opiskelijat ilmaiseksi.

Kahvikakkukekkerit

Juhlat päättyvät kakkukahveihin ja seurusteluun sukulaisten kanssa. Pöytä odottaa kakkujanne – pidämme nyyttikestit. Halukkaat vapaaehtoiset voivat leipoa ihanimman luomuksensa ja tuoda mukanaan kaikkien nautittavaksi. Tyyli on vapaa, mutta toivomme laktoosittomia kahvikakkuja.

Ilmoita kakkuaikeistasi Helena Lahdenperälle
1.7.2024 mennessä sähköpostilla
helena.lahdenpera@dnainternet.net tai
tekstiviestillä 045 6078 625.

